

Situationen, og derfor opfordrer jeg den høitærede Finanzminister til i Dag notagtig at paavise hvor Begrændsningen er for, hvor langt Regjeringen maa gaa, naar den ſkal hjælpe ſig ſelv. Naar Finanzministeren forøvrigt i Gaar ønskede at vide, om jeg direkte eller indirekte vilde henviſe Regjeringen til ogſaa paa dette Omraade at hjælpe ſig ſelv og at tage diſſe 1,800,000 Kr. uden Bevilling, vil jeg gjøre det til Betingeſe for at ſvare, at Ministeren vil ſvare mig ærlig paa, hvad jeg har ſpurgt ham om. Vil Ministeren ſige mig og os her, hvor Begrændsningen er for hans Raadighed i den Retning, kunde jeg være mere villig til at give et aabent Svar. Jeg er altid villig til at give det, naar det kan tillades mig. Jeg vil alſaa haabe, at Ministeren i dette Tilfælde vil ſlaa faſt: Det er Begrændsningen, jeg kan tage ſaa og ſaa Meget for egen Regning uden Bevilling; udenfor det kan jeg ikke gaa. Naar Ministeren har ſvaret paa dette, vil jeg bedre ſe mig i Stand til at ſvare Ministeren. Mig forekommer det i alt Fald, at det er Baagateller, her forlanges, mod det Store, ſom Ministeren hjælper ſig ſelv med. — Skulde iøvrigt den høitærede Finanzminister og den høie Regjering vilſe tage nogetſomhelſt Henſyn til mine gode Raad, har jeg dem paa rede Haand. Jeg er overbevist om, at jeg kan give denne Regjering et Raad, ſom vil komme ikke alene Arbejderne, men hele Danmark til Gode. Jeg er overbevist om, at derſom Regjeringen vil gaa efter mit Raad, vil det ſkabe Lykke og Velvære i Danmark, Tilfredshed og Fordragelighed, hvor det Modſatte nu er Tilfældet. Men jeg tror ikke, at der er nogenſomhelſt Tanke om, at den vil følge det. Jeg ſiger Regjeringen her, hvad jeg mener, og jeg tror at Regjeringen vil vide, hvad det er. Jeg kan iøvrigt lige ſaa godt ſige det. Det, jeg vil ſige til Regjeringen, er at raade den til, at den træder tilbage for en anden Regjering, for et andet Ministerium. Da vil der komme Arbejder og Bevillinger, ſom aldrig vilſe komme under det nuværende Ministerium. Et Ministerium, ſom kan hjælpe ſig ſelv ſaa godt paa egen Haand og ikke har aſtuffet Grændſer for, hvortil det kan gaa paa egen Haand, vil ikke kunne vente nogen Bevilling af det danſke Folkething.

Dineſen: Jeg ſkal tillade mig nogle Bemærkninger overfor den æreede Ordfører og da først minde om en ſjællandſt Talemaade, ſom den æreede Ordfører maatte ikke kjender. Den lyder kortelig ſaaledes, at naar man ſkal badſke, ſkal man badſke ſig ſelv først.

Det forekommer mig, at den æreede Ordførers Beſtræbelſer for at renſe ſit Parti for ikke at have talt eller være opraaadt ſtorpolitisk i denne Sag, ikke ere lykkelige og først og fremmeſt ikke ere lykkelige, fordi den æreede Ordfører er opfyldt af diſſe Begreber ſaaledes, at han i ſit ſidſte Foredrag endog gif ſaa vidt i at drage andre ſjerne Spørgſmaal ind, at han talte om Beſtindien, om Krigſſkatten og om mange andre Forhold, der ligge helt udenfor, hvad vi her beſtjæftige os med. Naar han i Begyndelſen af ſit Foredrag anklagede mig og os paa denne Side for, at, hvad vi have udtalt, havde han i Ferien læſt i Preſſen og hørt paa offentlige Møder, ja ſaa er det ganſke rigtigt, men det Samme gælder for hans Parti; det har lige ſaa udførlig, lige ſaa omfattende og mindſt ligefaa ofte draget denne Sag frem udenfor Salen, ſom det er ſket fra vor Side. I det Hele gad jeg vide, om vi her i Salen kunne forhandle ſtore eller ſmaa Spørgſmaal, uden at de maa blive Gjenſtand for almindelig Debat udenfor Thinget, og det ſkulde vel ogſaa være Meningen. Der kan maatte være Et og Andet at indvende fra den ene og den anden Side imod den Maade, hvorpaa det ſtes, men at det i Almindelighed ſtes, bør man ikke klage over. Naar den æreede Ordfører dernæſt ſigtede mig for, at der i det, jeg havde ſagt i Gaar, ikke var noget Nyt, men det var kjendt fra tidligere Tid, ſaa kan jeg ogſaa vende dette imod ham og ſige, at det Allermæſte, vi have hørt af den æreede Ordfører, have vi hørt tidligere, ſnart af ham, ſnart af Andre. Dog ſkal jeg indrømme det æreede Medlem, at han i diſſe Dage med Henſyn til denne Sag virkelig har fundet noget Nyt nemlig Opfyldningen af Kallebodſtrand. Den har Ingen tidligere nævnt, og jeg i al Fald er den æreede Ordfører meget taknemmelig, fordi han har udtalt ſig for Kallebodſtrands Opfyldning ſom Noget, han vil være med til, og jeg haaber, at han med de Midler, der ſtaa til hans Raadighed, vil yde ſit Bidrag til, at dette Spørgſmaal kan blive ſtillet klarere frem, ſaaledes at ogſaa vi Andre kunne være paa det Reue med, hvorledes der kan raades Bod paa Arbejdsløsheden ved at begynde paa at opfylde Kallebodſtrand. Vi have ikke kunnet overveie dette i den korte Tid, efterat det æreede Medlem i Gaar drog dette Spørgſmaal frem; maatte han vil oplyſe os derom, ſaa ſkal vi hjælpe til, hvis han paaviſer, at der kan komme Noget ud deraf. Naar det æreede Medlem ſagde ſaa stærkt, at vi ikke have villet taget § 7 under Overveieſe, er det kun til Dels rigtigt. Vi have ganſke rigtigt ikke villet gaa ind paa den